

Lúzerek és báلكirálynők

*Készülj fel egy őrült pörgésre Rio Jonesszal.
Kapaszkodj! Minden percét imádni fogod!*
I. MIRNER, a The Insiders szerzője

*finep
selection*

ALYSON NOËL

Az Evermore szerzője

A *Lúzerek és bálkirálynők*ről mondták

Imádom Alyson Noël párbeszédeit. Fanyarok, komiszak és nyersek. Más szóval teljesen életszerűek, minden hamis hang nélkül.

– CATHERINE FORD, a *Fat Boy Swim* szerzője

Egy könyv a pörgésről. Az olvasó drukkol a New York-i jövevénynek, Riónak, miközben ő – kortársi elvárásra – a népszerűség és a hovatarozás aknamezején lépked. Menő, bejön!

– LURLENE MCDANIEL, a *My Secret Boyfriend*
és az *Angels in Pink* trilógia szerzője

A *Faking 19*-ről mondták

Rettenetesen, botrányosan vicces... a *Faking 19* a *Feeling sorry for Celia*, csak Los Angeles-i beütéssel.

– JACKIE FISCHER, az *An Egg on Three Sticks* szerzője

Elragadóan humoros és tiszteletlen. Nem tudtam letenni!

– NIKI BURNHAM, a *Royally Jacked* szerzője

Imádtam a *Faking 19*-et... Meggyőző bepillantás egy tizenéves össze-tört világába, és ahogy magába száll, hogy rendbe hozza a dolgait.

– JOE WEISBERG, a *10th Grade* szerzője

Alyson Noël

*Lúzerek
és
báلكirálynők*

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2011

Írta: Alyson Noël
A mű eredeti címe: Art Geeks and prom Queens
Fordította: Gazdag Tímea

Szerkesztette: Fazekasné Hajdú Beáta

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 405 4

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2010-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Szécsényi Tibor, Korom Pál
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Beryl Rothstein emlékének

1928–2004

*K*öszönetnyilvánítás

Köszönet a családomnak és barátaimnak végtelen lelkesedésükért és támogatásukért; a szerkesztőmnek, Elizabeth Bewley-nak okos meglátásaiért és kifogástalan ízléséért, egykori osztálytársaimnak, akik mellém álltak, amikor én voltam a kipécézett „új lány”, és mint mindig, köszönet férjemnek, Sandy Shermannek, aki minden napot varázslattal tölt meg, és akivel minden lehetséges.

Első fejezet

– NA, NEM! Azt nem veszed fel! – mondja anya a szobámba rontva, szokás szerint betörve a személyes szférámba.

A padlón ülök, vágok egy pofát, és kötöm a cipőmet. Merthogy a tény, hogy rühelli a koptatott, régi Levi's farmeromat és a „Cape Cod Crew” feliratú pulcsimat (ami mostanra annyira kifakult, hogy csak a „ape Crew”¹ olvasható rajta), épp elegendő ok arra, hogy én meg imádjam.

– Jó ez, anya, hidd el! – felelem. Fejben feljegyzem, hogy zár kell az ajtómrá, de *azonnal*.

– Nem, Rio, ez nem jó. Jó benyomást kell tenned az első napodon!

– Tudom, mit csinálok – felelem, és közben fixírozom, ahogy turkál az egyik nyitott dobozomban, mint a leértékelt áruk között a Barnesban.

– Tessék, miért nem veszed fel ezt? – Egy farmerminit és egy csillogós trikót emel a levegőbe, amit épp azután kaptam tőle, miután

¹ Cape Cod Crew: sportegyesület Massachusetts államban, amely versenyszerű evezésre készít fel középsikolás korú lányokat. Szójáték: ape Crew, jelentése így: majomcsapat.

közölte, hogy költözünk: mintha csak egy sima ruhaváltásról lenne szó, és nem az életemet tennék tönkre.

– Felejtsd el! – Fejcsóválva tolom félre. – Kizárt, hogy az első napomon úgy jelenjek meg az új sulimban, mint az egyik Hilton-lány.

– Ez a ruha imádnivaló, és megvan hozzá az alakod is – mondja a cuccokat maga elé tartva a tükör előtt.

– Az a ruha fog *kicsinálni!* Ha abban jelenek meg, minden lány *utálni* fog.

– Ebben a ruhában *észrevesznek!* – húzza fel a szemöldökét.

– Akkor miért nem veszed fel te? – Nézek egyet: fehér plüss-sort, hozzáillő kapucnis pulcsi, és égkék Ugg csizma van rajta. A Narancsvidék egyenruháját idézi. – Amúgy meg még csak *január* van – emlékeztetem.

– Igen, és máris huszonegy fok. Az emberek itt *nem* az évszaknak, hanem az időjárásnak megfelelően öltöznek.

– Mert ezen a rémes helyen nincsenek évszakok! – mondom. Hirtelen megint gyűlölöm őt, amiért átrángatott az országon, messzire mindentől, amit ismerek és szeretek. Merthogy még csak egy hete vagyunk itt, de akár egy év is lehetne. Totál szerencsétlennek érzem magam, és a szüleim tehetnek az egészből.

Ha apu nem döntött volna úgy, hogy a Newport Beach-i irodába költözik, és anya nem ragaszkodott volna ahhoz, hogy kidobjuk minden „nehéz, New York-i bútorunkat”, és cseréljük őket „Kalifornia lájt”-ra, nem kellene a padlón aludnom és egy dobozból öltözködnöm. És amit eddig láttam az anyám strandnyuszivá alakulásából, attól az a szörnyű érzésem van, hogy az egész házat jógamatracokkal és ásványvizes palackokkal fogja kidekorálni. Eszküszöm, legalább annyira hiányzik a régi ágyam, mint a régi barátaim.

– Nos, ha ragaszkodsz a pulcsihoz, legalább legyen trendi. – A két napja nekem vásárolt élénk rózsaszín Juicy Couture szabadidőruháért nyúl.

– Anya, ne! Tökre elkések!

– Nagyszerű belépő lesz!

– Ja, csak a gimiben ezt „késésnek” hívják, és húzzák érte a szájukat

– felelem. Megadom magam a rábeszélőkéjének, jobb meggyőződés ellenére.

Amikor másodszor is felöltözöm – ezúttal abba, amit ő választott –, észreveszem, hogy elégedetlen pillantással vizslatja a cipőmet.

– Felejtsd el! – mondom neki. – Megtettem minden tőlem telhetőt. Most volnál szíves elvinni a suliba?

– Nem, amíg ki nem festettem a számát.

A plafonra nézek, felkapom a hátizsákomat, és lerobogok a lépcsőn, ki a bejárati ajtón az új, nyitott tetejű Jaguarhoz, ami a felhajtón áll. A padlóra hajítom a táskámat, bekapcsolom a biztonsági övet, és csak ülök ott, és várok, amíg anya felteszi a tökéletes árnyalatú szájfényt, ami szépen ellensúlyozza szeme kékjét (hála a Bausch&Lombnak, még kékebb, mint szokott), szőkeségét, és visszaváltoztatja azzá a csodálatos Jahne Jonesszá, az egykori majdnem-szupermodellé, aki húsz évvel ezelőtt volt.

Anyám világában a szájfény határozottan fontosabb, mint hogy én időben beérjek a suliba. Esküszöm, hogy a fontossági sorrend nála totál káosz.

Oké, íme az életem filmelőzetese. Tizenhat éves vagyok, de már majdnem tizenhét, a nevemet egy Duran Duran-dal után kaptam (ez valami nagymenő együttes volt a nyolcvanas években, talán már hallottál

róla, attól függően, hogy a VH1-et vagy az MTV-t nézed). Anyám három hétig járt az egyik taggal, amikor még modell volt, de nagyon szűkszavú azzal kapcsolatban, hogy melyikükkel. Azért néha elábrándozom arról, hogy az a nagyon helyes volt az, és valójában ő az igazi apám, és hogy bármelyik percben beállíthat és magáénak követelhet, hogy elvigyen ebből az örültekházából. De a valóság az, hogy valószínűleg akkor sem lenne sokkal jobb, mivel a rockzenészek nem kifejezetten a megállapodottságukról híresek.

Az igazi apám „sokat dolgozik, hogy megteremtse a körülményeket anyának meg nekem, meg az embereknek, akik neki dolgoznak, és azok családjainak”, továbbá „az ártatlanok védelmezőjeként szolgálja a törvényt”. Ezt a szöveget adja le minden elmulasztott iskolai kötelességem után, születésnapon és ünnepnapon, mióta az eszemet tudom. Merthogy valójában védőügyvéd, de valószínűleg többet utazik, mint egy rockzenész, és néha azt hiszem, hogy Larry King² meg a CNN stábja többet beszélget vele, mint én.

Büntudatom van, amiért ezt mondom (még ha igazam is van), mert a helyzet az, hogy nagyon közel állunk egymáshoz, és ő az egyetlen szövetségesem anyával szemben. De az a gond, hogy olyan sokat van távol, hogy általában egyedül kell megvívnom a csatáimat, és el lehet képzelni, milyen kimerítő ez.

Egyke vagyok, és nincsenek háziállataink, mert „az állatok távolról aranyosnak tűnhetnek ugyan, de rongálnak, vedlenek, kakálnak és kidobják a taccsot” (ez szó szerinti idézet anyámtól), és a vedlést leszámítva valószínűleg ugyanezért nincs testvérem sem.

És ma van az első napom az új iskolámban, de ez nem az első tanítási nap. Valójában a téli szünet utáni első nap. És tökre szívás, mert totál azt reméltem, hogy majd szépen elvegyülök és észrevétlen

² amerikai showman

maradok, de most én leszek az új lány az élénk rózsaszín Juicyban, aki elkésett. Ha az ember késik és rózsaszínű, nem igazán tud elvegyülni.

Anya a fékre tapos az igazgatói iroda előtt, én pedig az órára nézve csóválom a fejemet. Húsz percet késtem.

Felkapom a hátizsákot, idegesen beletúrok a hosszú, mézszőke, ösz-szekuszálódott hajamba, rendbe szedem a lófarkamat, és kilököm az ajtót.

– Rio!

– Mi van? – nézek anyámra. Meg sem próbálom elrejtetni az idegességemet.

– Akarod, hogy segítsek megkeresni az osztályodat?

– Anya, ne csináld már! Nem vagyok ovis. Jézusom! – Rázom a fejemet, és idegesen körbenézek az üres campuson.

– Oké – feleli sértett hangon, hogy érzem rosszul magam. – Mikor jöjnek érted?

Nézem anyát, ahogy ül a Jagben, és tudom, hogy jót akar, mégis azt mondom:

– Ne gyere értem, anya! Légy szíves, ne gyere értem! Haza fogok találni egyedül.

– Oké – mondja vállat vonva, és félrenéz, mintha nem érdekelné, de én tudom, hogy érdekli.

– Jól fog menni a napod? – kérdezem, miközben kiszállok, és közben csukom az ajtót. Fura, de néha aggódom érte. Olyan érzés, mint ha én lennék az ő anyja.

– Remekül! De jobb, ha most mész órára. Húsz percet késtél, tudod. Sebességbe teszi a kocsit, és elhúz.

Második fejezet

A VÁLLAMRA KANYARÍTOM A HÁTIZSÁKOT, és az irodába indulok, hogy akárki is van odabent, tájékoztassam, én vagyok az új lány, aki elkésett, és fogalma sincs, hová kell mennie.

Elhúzom a súlyos üvegajtót, belépek, a pultra támaszkodom, és várom, hogy valaki észrevegyen. Itt egy vadul kiszőkített hajú nő keményített, fehér alapon apró, rózsaszín virágmintás blúzában – rámsandít, és megszólal:

– És neked miben segíthetünk?

– Öhm, új vagyok. Ez az első napom, és nem tudom biztosan, hová kellene mennem – mondom neki.

A számítógépéhez fordul, és leüt néhány billentyűt.

– Nevet kérek.

– Rio.

Megtorpan.

– Mint Brazíliában?

– Mint a dalban – felelem. Unom, hogy folyton válaszolnom kell erre a kérdésre.

A nő összevonja a szemöldökét, mintha emlékezni próbálna, hogy is van a szöveg, aztán fejcsoválva azt kérdi:

– És a vezetékneved, Rio?

– Jones.

– Rendben. Nos, azt látom, hogy emelt szintű irodalomra vagy beírva. Tudod, hogy húsz percet késtél? – Szigorúan néz rám.

Az órára pillantok, és vállat vonok.

– Öhm, valójában inkább huszonötöt.

– Ma még elnézzük. De holnap érkezz időben! – Úgy néz ki, mint aki komolyan is gondolja.

– Megígérem.

– Gyere! Elkísérlek. – Kelletlenül leteszi a kávéscsészét, és felsőhajt, ahogy tápáskodik fel az asztaltól.

– Ó, nem szükséges. Megtalálom – mondom.

– Biztos? – kérdezi megállva a mozdulat közben, ami elég nyilvánvalóvá teszi, hogy szívesebben maradna.

– Igen, persze.

A kezembe nyom néhány papírt, és mire az osztályterem ajtaja előtt állok, már tiszta pánik vagyok, és azt kívánom, bárcsak engedtem volna, hogy velem jöjjön. De essünk túl rajta, veszek egy mély lélegzetet, megmarkolom a kilincset, és amint belépek, érzem, ahogy húsz szempár tapad rám, beleértve a tanárnőét is.

– Jó napot! Öhm, ezt oda kell adnom Önnek. Új vagyok. – Átadom neki az irodista hölgy rózsaszín cetlijét. Aztán csak állok és várok, remélve, hogy nem tűnök gáznak, ahogy a narancssárga és barna papírból kivágott falevelekkel borított falat bámulom, amelyen az „Az ősz az irodalomban” felirat áll.

– Riónak hívnak?

Bólintok.

– Tudod, hogy késtél? Az óra fele már lement. – Beletúr rövid, barna, praktikus frizurájába, és az orra hegyén ülő, fémkeretes szemüvegén át rám pillant. A bőre olyan sápadt és áttetsző, mintha egy glicerintömbből faragták volna.

– Tudom. Elnézést kérek – felelem a karomat dörzsölgetve, mint mindig, ha ideges vagyok.

– Rendben, én Abbott tanárnő vagyok, és pont ott van szemben egy üres hely.

Odasétálok, ahová mutat, becsusszanok a második sorban az üres helyre, kinyitom a hátizsákomat, kiveszem a kedvenc tollamat és a füzetet, amelyet a régi sulimban használtam. Az utolsó napon minden barátom aláírta a borítóját, és amikor megpillantom, elszorul a torkom, a szemem pedig szűrni kezd. Bárcsak vettem volna egy újat! Hogy eltereljem a figyelmemet, lefelé fordítom a tollat, és figyelem, ahogyan New York miniatűr sziluettje lebeg a csillámok között, aztán visszafordítom, hogy visszacsússzon oda, ahonnan jött. De nem vidít fel.

Abbott tanárnő visszalép a táblához, és elkezd rá írni, én pedig tudom, hogy figyelnem kellene, és lemásolni mindent, de érzem, hogy a szomszéd asztalnál ülő lány engem bámul. Ettől pedig ideges leszek, és zavarba jövök.

Egészen felhúzom a cipzárt a pulcsimon, hogy teljesen eltakarjam a mellemet, mivel a tavalyi évben nem létezőből Jessica Simpson-méretűvé változtak, és ettől nem vagyok túl boldog. Nem is szólva a tizenhárom centis növekedési rohamomról! Így majdnem elérem a százhetvennyolc centimétert. Van még új, csillogó, szabályos fogsorom, és már nem takarják vastag fémszálak. Így érezhetnek *A nagy átalakítás* résztvevői. Csak én ezt nem kértem. És talán örültségnek hangzik, de valójában sokkal boldogabb voltam alacsony, duci, pattanásos, lapos mellű lúzerként.

Még amikor az emberek ránéztek anyára, aztán rám, és aztán megint anyára, és azt suttogták: „Örökbe fogadták?“, az sem zavart. Komoly. Sokkal könnyebb dolgom volt, amikor olyan lány voltam, akire senki nem akar hasonlítani, és akin mindenki keresztülnéz. Mert így nem vártak tőlem túl sokat, én pedig egyszerűen önmagam lehettem.

De most, hogy másképp nézek ki, az emberek kezdenek másképpen kezelni. És mindig úgy érzem, csalódást okozok nekik azzal, hogy egy nagy vesztes vagyok, ahelyett, hogy elbűvölő és izgalmas lennék, mint anya. Azt sem bírom, ahogy mindig bámulnak.

Ahogy most is.

Mély lélegzetet veszek, odanézek, mosolygok, és próbálok barátságosnak látszani. De a lány nem mosolyog vissza.

Csak dobol az ujjával. Sűrű szövésű pulcsija pomponlányra vall. Végigmér.

Csak arra tudok gondolni: *Végem van.*

Amikor végre kicsengetnek, felkapom a hátizsákomat, és a folyosóra sietek, hogy megkeressem az új szekrényemet. Persze nem mintha lenne bármi bepakolnivalóm, de gondolom, hogy legalább tudnom kéne, merre van. Így amikor végül megtalálom, forgatom a zárat, hogy a számok a helyükre, egy vonalba kerüljenek, mikor valaki megszólal a hátam mögött:

– Szóval.

Megfordulok, és az irodalomórán látott pomponlány áll előttem. Pulóvere türkizkék, fehér és zöld, ezek, azt hiszem, az iskola színei, a közepén pedig egy bolyhos, fehér megafon ordítja fekete, dőlt betűkkel, hogy „Kristi!”

– Szia – köszönök, nem tudva, hogy a lány barátságosan vagy rossz szándékkal közeledik.

– A szekrényed pont az enyém mellett van. – Mered rám azokkal az átható, kék szemével. Pár könyvet tart fél kézzel a csípőjére támasztva, másik keze mutatóujjával pedig egy hosszú, sötétbarna hajtincset csavargat. És olyan karcsú, csinos és tökéletes, hogy hozzá képest úgy érzem magam, mint Shrek.

– Tényleg? – kérdezem, próbálok izgatottnak tűnni az új információtól.

– Aha, az ott az enyém – mutat egy két sorral odébb és egyvel feljebb lévő szekrényre.

– Oh, oké – felelem mosolyogva, és bólogatok, bár gőzöm sincs, hová vezet ez a beszélgetés.

– Szóval, mi a következő órád? – kérdi a ruhámat, a cipőmet, az órámat, a hátizsákomat és a fülbevalómat csekkolva.

– Öhm, rajz – válaszolok az órarendemre sandítva.

Egy hosszú pillanatig néz, én pedig kezdem nagyon kényelmetlenül érezni magam, amikor végül így szól:

– Hát akkor csáó! – És int egy picit a haját csavargató mutatóujjával.

Miközben nézek utána, rádöbbenek, hogy fogalmam sincs, mi volt ez, de tudom, hogy jót nem jelent. Mert, lássuk be, az olyan lányok, mint Kristi, nem állnak szóba az olyan lányokkal, mint én.

*H*armadik fejezet

UTOLSÓKÉNT LÉPEK BE RAJZÓRÁRA, pedig igyekeztem korán érkezni. Átmegek a termen, és bemutatkozom Tate tanárnőnek; elég fura az egész, mert nagyon hasonlít a régi sulim rajztanárához. Dús, sötét, hullámos haja majdnem a derekáig ér, alig visel sminket, és legalább három fülbevaló van a jobb fülében (talán több is, de a haja miatt nem tudom megmondani).

Odaadom neki a papírjaimat, és miután azokat átnézte, asztala fautánzatú borításához kocogtatja a ceruzáját, mintha épp valami fontos döntést hozna, aztán abbahagyja a kocogtatást, és azt mondja, üljek le a sarokban lévő hosszú asztalhoz.

Tudatosan kerülöm a többi diák kíváncsi pillantását, miközben leülök az üres székre egy sovány lány mellé. Állig érő, tépett, vörös haja van, és olyan menő retro ruhát visel, amelyen túl sok minden történik ahhoz, hogy egyetlen pillantással be lehessen fogadni. Amikor feketével vastagon kihúzott szemével rám néz, szerencsétlen, ideges, zárt mosolyra húzom a számot. Talán a pomponlánnyal történt különös

találkozásom után kissé szégyenlős lettem. De Kristivel ellentétben ez a lány rám mosolyog, és megszólal:

– Szia, én Mason vagyok, ő pedig Jas.

Az asztal másik felére nézek, ahová mutat, és ott ül egy srác, aki a leghelyesebb a *világon*. Oké, talán nem azon a hollywoodi „barnítóspray-es személyi edzős Brad Pitt a Trójában” módon. De határozottan édes azon a „fiú, aki a sulidba jár, és épp itt ül előtted” módon.

A napbarnítottsága valódi, tincsekben kiszívta a nap a barna haját, amely szinte belelóg hihetetlenül hosszú pillájú, topázszínű szemébe. És amikor rám mosolyog, megáll a szívem.

Ideiglenesen, de tényleg.

És nagy menőzve azt mondom:

– Hello, Jas. – Csakhogy így hangzik: „Hello Dzses.” Mintha beszédhibás lennék, vagy valami. *Ami nem vagyok!* De most már valószínűleg azt hiszi, hogy igen. Király.

Miután Tate tanárnő felolvassa a névsort, azt mondja, mindenki folytassa az előző órai munkáját. Aztán odajön, és leül mellém, a hosszú faasztal szélére, és bár vékony és apró termetű, az asztal nagyon hangosan megreccsen, mintha legalábbis el akarna törni.

– Tehát, Rio – kezdi, miközben fehér gézszálakat csipked le fekete pamut munkaköpenyről. – Itt mindenki egy projektsorozaton dolgozik, ezeknek egy része ki lesz választva egy közelgő kiállításra, amelyet minden évben megszerveznek Laguna Beachen. Te késve kezded el, de ettől még szeretném, ha megpróbálnál bekapcsolódni. Idén minden diákomnak ki kellett néznie egy témát, egy értéket vagy egy gondolatot, és aztán a maguk választotta technikával megjelenítik.

– Fotózni is lehet? – kérdezem.

– Persze. Amit csak szeretnél. A sötétkamra ott van. – A szoba másik felén lévő ajtóra mutat, amelyen ez áll: SÖTÉTKAMRA. – Biztos vagyok benne, hogy Mason vagy Jas szívesen megmutatnak itt neked mindent.

Így természetesen azonnal elképzelem, amint Jas (Dzsés!) „megmutat mindent”, aztán érzem, hogy elvörösödöm, amikor rájövök, hogy a srác egyenesen rám néz.

Tate tanárnő elmosolyodik, és így szól:

– Alig várom, hogy lássam a munkádat. – Aztán feláll az asztalról, lassan és óvatosan, nehogy megint recseljen. De recseg.

Amikor távozik, Mason áthajol az asztalon, és megkérdi:

– Fotózol?

– Aha – bólintok. Aztán odanézek, és látom, hogy Jas engem néz, így gyorsan félrenezek.

– Ki a kedvenced? – kérdezi.

TE!!!

De szerencsére csak azt mondom:

– Hát, imádom, ahogy Irving Penn megmutatja a legegyszerűbb dolgok szépségét, és ahogy Annie Leibovitz egyenesen behatol a modell lelkébe, jaj, és Helmut Newton munkái is eszméletlenek. – Oké, tudnám még tovább is folytatni, de abbahagyom, mielőtt túl messzire mennék, és totál kockának állítanám be magam. Merthogy a velem egykorúak többségének fogalma sincs, kikről beszélek.

– Helmut Newton ütős – biccent Jas.

– Én meg imádom Irving Pennt – mondja Mason.

– Tényleg? – kérdezem.

– Aha, és Herb Rittst, meg Bruce Webert és Richard Avedont, és Mario Testinót. Hát nem ez a legjobb meló? Fényképésznek lenni? – szól Mason.

– Abszolút. – Azon gondolkodom, elmondjam-e neki, hogy egyszer találkoztam Herb Ritsszel, amikor anyukámat fotózta? De nem akarom, hogy azt higgye, arcoskodok, így inkább semmit se mondok.

– Honnan költöztél ide? – kérdezi a lány.

– New Yorkból.

– Hú, oda mindig el akartam jutni. Milyen? Jobb, mint itt?

– Még nem tudom – vonok vállat, bár tudom, hogy jobb.

– Mindenhol jobb, mint itt – feleli a szemét forgatva. – Majd meglátod.

– Ne hallgass rá – csóválja a fejét Jas. – Nem olyan rossz ez. Remek az idő, és klassz a part. Jártál már a tengerparton?

– Kocsiból láttam – felelem.

– Muszáj lemenned a partra. Tudsz szörfözni?

– Hullámdeszéskáztam Hamptonsban – vonok vállat.

– Ebédkor velünk kell jönnöd – mondja Mason.

– Hová? – kérdezem. – Szörfözni?

– Nem, Jasékhez megyünk. A parton laknak, és a srác nagyon jó szakács, bármit megcsinál, amit kérsz.

– De van elég időnk? Merthogy úgy tudtam, nem szabad elhagyni a campust – mondom, akár egy jó, törvénytisztelő állampolgár. *Boá, ezt meg miért mondtam?*

– Elméletileg így van – feleli Mason. – De ellógnak a megbeszélést, úgyhogy rengeteg időnk lesz.

– Nyugi, ne parázz! – szól Jas.

És amikor mosolyog, és kisimítja a frufuját abból a helyes arcából, kizárt, hogy nemet mondjak.

*N*egyedik fejezet

JAS EGY LAKÓPARKBAN ÉL, amelynek saját tengerpartja van, egy olyan házban, amelyet az *Elle Dekor* címlapján lát az ember. Ez egy nagy, óceánra néző szirten terül el, telerakták állati jó maszkokkal és festményekkel, meg szobrokkal, mindenféle népművészeti cuccokkal, amelyekről Jas azt meséli, az apukája gyűjtötte világ körüli utazásaik során.

Megkérdem hát:

– A világ körül?

Ő pedig:

– Aha. Tavaly nyáron Marokkóban voltunk.

Hú. Nekem az összes utazás, amiben részem volt, a szokásos nyári kivándorlásunk Hamptonsba, két karácsonyi út a Karib-szigetekre, és számtalan vonatkozás a régi scarsdale-i házunktól Manhattanig. Nem mintha panaszkodni akarnék, de közel sem olyan ragyogó, mint Marokkó.

Miközben Jas szedi elő a hűtőből a kaját, Mason pedig elvonul a fürdőszobába, és kettesben hagy minket, kicsit ideges leszek. Felkapok egy ezüstkeretbe foglalt fotót, rajta sötét hajú nő, fülig érő szájjal

nevet, a szeme pedig annyira hunyorog, hogy nem is igazán tudnám megmondani, milyen színű. Mögötte óceán kékeszöld színével. Nagyon jó fotó, így hát megkérdem:

– Ő kicsoda?

Jas elfordul a hűtőtől, és futó pillantást vet a képre.

– Ó, az anyám. Azon a nyáron csináltam, amikor Görögországban voltunk. Azt hiszem, Mükonoszon készült.

– Ezt te csináltad? – kérdezem lenyűgözve. – Nagyon jó, nagyon természetes.

– Kösz – feleli, miközben egy ölnyi ételtároló dobozzal zsonglőröködik.

Odanyúlok, és elkapok egyet a tetejéről, mielőtt leesne, aztán megkérdem.

– És anyukád hol van most?

– Meghalt mellrákban négy éve – feleli, miközben nyitogatja az ételtárolókat, és szögletes, fekete tányérokra kanalazza a tartalmukat.

– Ó. Sajnálom – mondom, és tiszta hülyének érzem magam. – Nem tudtam.

– Semmi baj. – Vállat von. – Honnan tudhattad volna?

– Van testvéred? – kérdezem, s próbálok témát váltani.

– Nincs, csak én vagyok.

– Én is – felelem. – Már mint én is egyke vagyok. De mindig érdekelt, milyen lehet, ha van az embernek egy öccse vagy egy húga, tudod.

– Aha – bólint. – Engem is.

Egy pillanatig csak nézzük egymást, és úgy tűnik, akar mondani még valamit, de aztán Mason belép a konyhába.

– Együnk az udvaron! Nagyon szép odakint.

Egyik kezemben a tányérom, a másikban egy pohár jeges tea, és épp ülnék le a nyugszékbe, amikor egy sárga labrador odaront hozzám, és hideg, nedves orrát egyenesen az élénk rózsaszín szabadidőnadrágom sliccéhez nyomja.

Te jó ég!

Eltolni nem tudom a kutyát, mivel mindkét kezem tele van, így magasra emelt térddel próbálom magamat védeni, miközben a lábammal (finoman, de határozottan!) odéblököm.

Csakhogy nagyon elszánt, és nem hajlandó feladni, így végül fél lábon ugrálok összevissza, táncikálok fél lábon, s próbálom anélkül elkerülni a kutyát, hogy kiborítanám az italomat vagy a tányéromon lévő ételt.

Mason úgy röhög, hogy kétrét görnyed, de Jas nagyon kínosan érzi magát, és odafut:

– Holden, hagyd abba! Tudod, hogy erről már volt szó.

Ledobja a tányérját egy székre, megragadja Holden nyakörvét, és elvonszolja. És esküszöm, hallani lehet, ahogy a kutya végig nyüszít és kapar.

Holden nagy nehezen letelepszik az árnyékba, Jas széke mellé, de továbbra is bámul rám azzal a nagy, bánatos, barna szemével.

– Bocs a kutya miatt – szól Jas. – Jó szándékú, de nagyon rossz a modora.

– Holden Caulfieldről³ nevezted el? – kérdezem. Lazán letörlök a nadrágom elejéről egy csepp kutyanyálat, és próbálok úgy tenni, mint aki nincs totálisan megsemmisülve.

– Ja – bólint. – Most már elég gáz, de négy éve, amikor kaptam, jó ötletnek tűnt.

Idegesen elmosolyodok, és ránézek a tányéromra.

³J. D. Salinger *Zabhegyező* című regényének gimnazista főhőse

– Ú, mi ez? – kérdezem.

– Endívia- és vízitorma-saláta mustármagos öntettel, sült rigatoni kolbással és portobello-gombával, utána pedig desszertnek omlós cobbler⁴ körtével és szárított cseresznyével – feleli Jas mosolyogva.

– Ti mindennap ilyeneket esztek? – kérdezem két falat között azon morfondírozva, hogy tudnék ehhez valaha is hozzászokni.

– Csak amikor Jasnél van maradék – feleli Mason. Először a desszertet eszi.

Rágom a tésztát, és nézem két új barátomat, mellettünk a jacuzzit, alattunk az óceánt, képeslapra illő téma, jelenet a Narancsvidékből. Kezdem jobban érezni magam amiatt, hogy rám erőszakolták, hogy itt éljek. Merthogy talán nem lesz olyan szörnyű, mint gondoltam. Ez még csak az első napom, és máris isteni ebédet eszem a leghelyesebb sráccal, akivel valaha összefutottam. Alig várom, hogy elmesélhessem Paige-nek.

Ebéd után Jas összeszedi és beviszi a tányérokat, s amikor visszajön, az egyik kezében egy dobozt tart, a másikban egy vastag köteg papírt. Masonnek adja a papírokat, a dobozt pedig leteszi a nyugszékének a végére, aztán felnyitja zsanéros fedelét, és elővesz egy zacskó füvet meg néhány cigarettapapírt.

Csak ülök ott, és figyelem, ahogy magától értetődő természetességgel nyalja meg a széleket, megcsavarja a spangli végeit, aztán meggyújtja, és mélyet slukkol. Amikor továbbadja nekem, még mindig visszatartja a lélegzetét, és akár egy hasbeszélő, alig moccanó ajkakkal kérdezi:

– Rágyújtasz?

Hát, erre a kérdésre a helyes válasz valószínűleg a nem, még ha párszor már meg is esett velem azelőtt Paige meg Hud társaságában.

⁴ amerikai desszert, tálban sült gyümölcsös pite

De az még felsőben volt, amikor megtaláltuk Paige nővérének a nem-is-annyira-titkos dugi cuccát egy Nirvana-album borítójában.

Mert a nővére nagyon dögös csaj volt, nálunk négy évvel idősebb, és alig állt szóba velünk, mi pedig tökre rajongtunk érte. Amikor nem volt otthon, belopóztunk a szobájába, és kutakodtunk a trendi, „felnöttes” cuccai között. Volt egy rakás retro albuma a 80-as évek zenéjével, amikor már mindenki CD-t hallgatott. Szerettük nézegetni a borítókat, és szavaztunk, hogy kit csókolnánk meg. Én mindig Bonóra szavaztam, mert úgy gondoltam, nemcsak helyes, hanem *jó ember* is. De Paige Adam Antet választotta, mert, mint mondta, csak csókolózásról van szó, nem házasságról, úgyhogy okés, ha csak a külsőre utazik az ember.

Szóval egy nap, amikor a *Nevermind* borítóján lévő pucér babát nézegettük, ahogy egy egydolláros bankjegy után úszik, és szegény meg nem értett Kurt Cobainre gondoltunk, Paige az oldalára billentette az albumot, és három joint esett ki belőle. A barátnőm gyorsan felkapta őket és az orrához tartotta, majd egy szippantás után rám nézett, és elkerekedett a szeme. Aztán szó nélkül bevágtuk a cigiket a hátizsákomba, és átrohantunk Hudhoz.

Az udvarukon találtuk a fára épített erődben, amelynek a lebontásával az anyukája folyton fenyegetőzött. A durva fapadlón fekvé elszívtuk az egyik spanglit, míg semmi nem maradt belőle. Aztán én bátran lemásztam, és beosontam a házba, s amikor a bejárónő nem figyelt, elemeltem egy bontatlan doboz töltött Oreos kekszet, és visszafutottam az erődbe. Ott hevertünk, ettünk és röhögtünk, míg be nem sötétedett, aztán eldugtuk a maradék két spanglit, hogy majd legközelebb elszívjuk.

De ez nagyon rég történt, és azóta se igazán csináltam. De nem akarok teljesen lúzernak tűnni, ezért azt felelem:

– Aha, időnként rágyújtok.

És kicsippentem az ujjai közül a cigit, és hosszú, mély slukkot szívok belőle, ami olyan rettentő erős köhögőrohambhoz vezet, hogy felébreszti Holdent, Masonnek pedig oda kell hajolnia, és párszor hátba vágnia, hogy abbamaradjon. Amikor lenyugszom, a szemem könnyezik, ég az arcom, és egyáltalán nincs bennem semmi menő.

Miután még párszor körbeadjuk, Jas elnyomja, Mason pedig megmutatja a kezében lévő papírokat. Állítólag az iskolaújságon dolgoztak, a *Sea Crest Krónikán*, de tavaly Jas iraki háború ellen tiltakozó cikke nagy botrányt kavart. Hirtelen a szülők elkezdtek hívogatni az iskolát, panaszt tettek, és azzal fenyegetőztek, hogy kivesszük a gyerekeiket, ha nem történik valami.

– Azt mondták, Amerika-ellenes vagyok, és nem támogatom a csapatainkat. Elhiszed ezt a szart? – kérdezi Jas fejcsóválva.

Erre Mason:

– Aha, és mivel én voltam a szerkesztő, mindkettőnket behívtak az igazgatóiba. Na bemegyünk, ülünk az igazgató előtt, az ránk néz, és ilyet szól: „A szülők feldúltak.” Vállat vonok, tudod, mert mit érdekel az engem, nem? Más, mint amikor a saját anyám feldúlt. Erre azt mondja: „Azt akarom, hogy kérjetek bocsánatot írásban.”

– Én meg hogy: „Felejtse el! Kilépek.” – mondja Jas.

– Mondtam neki, hogy „én is” – folytatja Mason. – És kísértáltunk. Aztán egy idő után rájöttünk, hogy hiányzik az újság, de nem akarunk visszamenni, ezért elindítottunk egy kis lapot. *Krónikus Sea Crest* a neve, és azt írunk benne, amit akarunk. Mert nem kell senkinek sem megfelelnünk.

Mason a kezembe ad egy példányt, lapozgatom, miközben Jas azt mondja:

– Először nagyon kicsiben kezdtük, talán húsz példánnyal, de aztán elkezdett terjedni, és úgy tűnt, szeretik az emberek, így már pár százat nyomtunk belőle. Többnyire csak mi ketten vagyunk, de néha meghívunk másokat, hogy írjanak zenei ajánlót, verseket, publicisztikát, bármit, csak érdekes legyen.

– Aha, úgy fest, hogy a *Krónikát* már csak a tesisek meg a pomponlányok olvassák, mivel ők vették át, és magukról szóló anyaggal rakták tele.

– Megtarthatom? – kérdezem.

– Persze – feleli Jas felállva. – De most lépünk kéne.

Jas beáll a Toyota Priusszal (ugyanolyan hibrid kocsi, mint amit Leo és Cameron is vezetnek!) a diákok parkolójába, és lazán elindulunk a campus bejárata felé. A jövés-menés titka – mondják – az, hogy az ember méltóságteljesen vonuljon, mintha ehhez minden joga megvolna.

De épp amikor odaérünk a kapuhoz, elől Mason és Jas, én pedig, beismerem, hátulról stírólom a srácot, Mason bizalmasan a vállára teszi a karját, hozzá hajol, és mond valamit, olyan halkán, hogy nem hallom.

Aztán nevetnek.

Agyalok: *Járnak?*

Ó, te, jó ég! Nem hiszem el, hogy csak most jut eszembe. Annyira lefoglaltak a Jas iránti érzéseim, hogy fel sem merült bennem, hogy ők egy pár lehetnek. *Jaj ne!!* Folyton együtt vannak, a suliban, ebédkor és a lap miatt, és most, látva bizalmas kis tréfálgozásukat, el se hiszem, mekkora idióta vagyok. *Halló! Annyira nyilvánvaló.*

És amikor Jas átöleli Masont, és megveregeti a vállát, hát az épp abban a pillanatban történik, amikor fel kellene lépnem a járdaszegélyre.

Csakhogy nem lépek.

Mert rögeszmésen figyelem Mason és Jast, miközben elmerülnek abban, amiről csak most jövök rá, hogy *előjáték!*

És amikor a térdem talajt fog, majd rögtön utána a jobb kezem, aztán az állam, felröhögök. Talán a fű miatt. Nem tudom. De úgy tűnik, nem bírom abbahagyni a röhögést.

– Na, basszus! – szól Mason.

– Jól vagy? – így Jas.

– Mi folyik itt? – kérdezi a sulis biztonsági őr.

Ötödik fejezet

BÜNTETÉS. AZ ELSŐ NAPOMON. Egy teljes hét elzárás tanítás után, mikor életemben nem kerültem még komolyan bajba! Mindig is olyan lány voltam, akire a tanárok számíthattak, és akit a diáktársak folyosóügyeletesnek jelölnek. Úgyhogy az igazgatói irodába hívattak teljesen új számomra.

Megpróbáltam elmondani Chaney igazgatónak, hogy egyáltalán nem volt tudomásom a szabályról, hogy tilos elhagyni a campus területét. Hogy Jas és Mason csak egy *óriási* szívességet tettek, hogy kivettek nekem valamit a kocsiból. De kizárt dolog volt, hogy beveszi.

– Ugye nem hívja fel anyukámat? – kérdeztem, mielőtt elengedett minket.

De ő csak rám nézett, és így szólt:

– Nagyon rossz módja ez az iskolaévkedésnek. Remélem, többé nem találkozunk itt.

Aztán fogta a telefont, és felhívta anyát.

Amikor az utolsó órám után másfél órával hazaérek, anya eléggé ki van akadva.

A lépcső felénél járok, amikor utánam szól:

– Rio!

A fenébe! Megállok félúton.

– Azt hiszem, beszélünk kell. – A lépcső alján áll, egyik kezében egy vizespalackkal, a másikban egy nedves törülközővel.

– Öhm, miről? – kérdezem a korlátot markolva.

– Szerintem tudod te azt.

Megadom magam. Eleresztem a lépcsőkorlátot, és elindulok a teljes megsemmisülés felé vezető hosszú lépcsősoron lefelé.

Megállok előtte, felkészülök a botrányra, mikor felvisít:

– Mi történt az arccoddal?

– Mi? – pánikolok, és az arcomhoz kapom a kezemet. Aztán eszembe jut, hogy pár órája bevertem az államot a járdába. – Ja, ez? Semmi – felelem finoman megveregetve. – Csak egy horzsolás. Elestem.

Egy pillanatig néz rám, megvető pillantással, aztán fejszóvalva így szól:

– Felhívtak az iskolából.

– Tudom.

– És mit tudsz felhozni a mentségedre? – kérdezi, miközben a nedves törülközővel itatgatja felfele a yogalates⁵ okozta verejtéket a nyakáról.

– Hát nem sokat – vonok vállat.

– Rio, nem ismerek rád – rázza a fejét csalódottan. – Van fogalmad róla, hogy mennyi pénzt költünk az oktatásodra? A kis magániskolád évente huszonkétezer dollárba kerül, és ez még csak a tandíj! Nincsenek benne olyan extrák, mint a könyvek, a ruhák és a különórák.

⁵ jóga és pilates ötvöztetésével kialakított mozgásforma

– Apának telik rá – bámulok az arcába.

– Nem erről van szó. Hanem arról, hogy *kiváltság* ilyen iskolába járni, és nem fogom hagyni, hogy elcseszd. Én a te korodban...

– Igen, tudom – szakítom félbe. – Te az én koromban modellkedtél, hogy neked meg Nanának legyen mit enni. Hatvan sarkot gyalogoltál a New York-i hóesésben, csak hogy megspórold a taxipénzt. – Vágok egy arcot.

– Ez így volt, Rio. Nem volt olyan jó dolgom, mint neked.

Hát úgy fest, mostanában jól mennek a dolgai, Mrs. Louis Vuitton-Yogalates!

De ezt csak gondolom, nem mondom ki.

– Hogy jöttél haza? – kérdezi az államat figyelve, mintha rá lenne írva a válasz.

– Pár barátom hazahozott – felelem a teniszcipőm orrát tanulmányozva, mintha az olyan lenyűgöző lenne.

– És kik ezek a te barátaid?

– Jas és Mason a suliból.

– Akikkel együtt megbüntettek? – kérdezi.

Oké. Most már tudom, miről van igazából szó. Nem arról, hogy megszegtem az iskola házirendjét, se nem a csillagászati tandíjról, se nem a büntetésnek a főiskolai előmenetelemre gyakorolt lehetséges negatív hatásáról.

Á, dehogy.

Arról van szó, hogy *rossz társaságba* keveredem.

Anya világában a királykisasszony-különítmény tagjaként népszerűségnek örvendeni mindennél előbbre való. És a tény, hogy én sosem tartoztam ilyen csoporthoz, *nagyon* idegesíti. De csak annyit mondok:

– Mindegy – és megint vágok egy arcot. Főleg azért, mert tudom, mennyire utálja, amikor ezt csinálom.

Úgy szorítja az Evianos palackot, hogy az recsegő hangot ad, aztán leitat némi verejtéket a homlokáról, majd megszólal:

– Nem tetszik ez a hangnem, ifjú hölgy. És hadd mondjak még valamit! Az apád egyáltalán nem fog örülni, amikor ezt meghallja. Most nagyon komoly ügyön dolgozik, és az az utolsó dolog, amire szüksége van, hogy ilyesmit halljon.

– Akkor ne mondjuk el neki! – felelem egyenesen rá nézve.

Egy pillanatig bámul, és azt várom, hogy nekem essen. De amikor nem teszi, megkérdezem:

– Elmehetek?

Amikor bólint, felhúzok a szobámba, és határozottan becsukom az ajtót. De nem csapom be, csak mert annyira adná magát.

A padlóra hajítom a könyveimet, és a sarokban lévő erős dobozra tett laptopomhoz rohanok. Amikor megnézem az e-mailemet, csalódottan látom, hogy a bejövő üzenetek között semmi sincs.

Böngészek hát az interneten egy ideig, keresgélek, aztán amikor a számítógémem végre sípol egyet, újra megnézem a leveleimet. És tiszta izgatott vagyok, amíg meg nem látom, hogy csak apától jött egy üzenet. Nem mintha ez nem volna jó, hisz megint New Yorkban van, és egy hete nem láttam. De akkor is, ez nem ugyanaz, mintha egy baráttól kapsz valamit.

Rákattintok a válasz gombra, és mesélek arról, hogy ma elkezdtem az iskolát, az új művészeti projektemről, de a büntetést valahogy teljesen kifelejttem. Aztán megírom, mennyire hiányzik, és hogy siessen haza.

Aztán Paige üzenete jelenik meg.

PAIGE: Mi volt ma??????

ÉN: Királyság!!! Elzárást kaptam! ☺

És a szánalmas az, hogy királynak is hiszem, mert igazából soha semmi sem történt velem egészen máig. Mindig csak elvoltam és beolvadtam. De most új iskolába járok, és tiszta lappal indulok.

Az lehetek, aki csak akarok.

Hatodik fejezet

MÁSNAP REGGEL, miközben a suliba készülődök, anya azt „javasolja”, hogy vegyem fel az új Michael Stars pólót, amit vett, és még csak nem is ellenkezem. Csak felveszem a 7 for All Mankind (akármit is akarjon ez jelenteni) farmerral, amelyet szintén ő „javasol”, aztán csendben ülök az ágyam szélén, miközben ő megkísérli apró, pici sminkeccettel és egy üvegce Chanel korrektorral eltakarni a sebet az államon. És még akkor sem tiltakozom, amikor a végeredmény csak egy nagy, ronda, *bézs színű* seb az államon. Csak mosolygok, fogom a hátizsákomat, és hagyom, hogy elfuvarozzon az iskolába.

Aztán abban a pillanatban, ahogy kitesz, egyenesen a mosdóba megyek, ahol a pólót eltakarom az „ape Crew” feliratú pulcsival, amelyet a hátizsákomba rejtettem, és a csaphoz megyek, ahol lemosom az összes bézst az államról, így újból lilásvörös lesz, de legalább természetesnek látszik.

Amikor irodalomórán leülök a helyemre, remélem, hogy Kristi nem fog megint egész órán bámulni. Annyira alul vagyok öltözve, hogy nincs mit néznie. De azért csinálja. És minden alkalommal,

amikor összeszedem a bátorságomat, hogy odanézzek, és szembeszáljak vele, félrenéz.

Óra után, ahogy cserélem kifelé a könyveimet a szekrényemnél, odapillantok az ő szekrényéhez, ahol két másik pomponlánnyal beszélget. Hisztérikusan nevetnek valamin, amit mondott, és elég nyilvánvaló, hogy Kristi olyan, akár egy vállalatvezető, a többiek pedig versengenek, hogy a beosztottjai lehessenek. Merthogy attól még, hogy sosem voltam menő, még tudom, hogy csinálják.

De miközben ott állok, figyelem őket, és ezen gondolkodom, Kristi felém néz, és meglátja, hogy *én* bámulom *őt!*

Te jó ég! Most, hogy rajtakaptak, tudom, hogy gyorsan csinálnom kell valamit, de csak állok ott, mint a földkerekség legnagyobb lúzere. És aztán Kristi mond valamit a barátnőinek, és mind felém fordulnak, és néznek. Aztán a vörös integet, és mindannyian megint nevetni kezdenek. Úgyhogy gyorsan becsapom a szekrényemet, és futok rajzóra. Simán ment, tudom.

Amikor az asztalunkhoz lépek, Jas még nincs ott, de Mason igen. Odahajlok hozzá, és suttogok:

– Botrány volt?

– Aha – feleli. – Nálatok?

– Totál. – Vágok egy arcot. – Anyám leadta a nagy dumát a hátrányos helyzetű ifjúságról, hogy milyen szerencsés vagyok, meg hogy mennyit költenek erre a sulira. Jaj már – vágok egy arcot, és megrázom a fejemet.

– Teljes ösztöndíjjal vagyok itt – feleli. – Anyuval egy kis lakásban lakunk Costa Mesában.

Csend.

Egyenesen rám néz, de nem tudom, hogy egyáltalán lát-e, mert most félcentisre zsugorodok, és a saját lábamba fulladok.

– Ne haragudj! – suttogom. *Egek, tényleg egy elkényeztetett liba vagyok.*

– Mindegy – von vállat.

Jas érkezik, és egyáltalán nem érzékelve a lány-lány közötti feszültséget, mond valami vicceset.

De ez egyike azon pillanatoknak, amikor az embert a saját gondolatai foglalják le, és egyfolytában újrátjátssza magában a hülye, bánító, szemét megjegyzést, amit mondott. Úgyhogy nem igazán hallja a szavakat, amelyeket hozzá intéznek, de azt meg tudja mondani a hangsúly alapján, hogy nevetnie kellene.

Úgyhogy nevetek.

De egyértelmű, hogy kissé hangosan, mert Jas furán néz rám, és egy csapat diák is odafordul és bámul, én pedig arra gondolok, hogy talán mostantól a sötétkamrában kéne lógnom az érettségiig.

* * *

Gondolom, a közelgő kiállítás elég nagy dolog. Mason nagyon szeretne művészeti suliba járni, olyanba, mint a Parsons, vagy valami, ezért elég komolyan dolgozik a portfólióján, és nem akarja elcseszni az ösztöndíját azzal, hogy újabb ügybe keveredik. Legalábbis épp ezt mondta, mielőtt felállt az asztalunktól, és a festőállványához ment.

Aztán Jas állt fel, és a fazekaskoronghoz lépett. Iszonyat jóképű, és ütősen néz ki agyagba mártott kézzel. Ezért még mielőtt valami hülyeséget csinálnék vagy mondanék, megkérdezem Tate tanárnőt, hogy sétálhatok-e egyet odakint, hogy ihletet kapjak a munkámhoz.

A kezembe ad egy hosszú madzagon himbálódzó kilépőkártyát, amit a nyakamba akasztok, fogom a fényképezőgépet, és kimegyek.

A régi iskolám New Yorkban nagy, impozáns téglapépület volt, amelybe az ember belépett nyolckor, kilépett belőle háromkor, és közben alig látott napfényt. Ez itt pont az ellentéte. Egyetlen nagy helyett sok kisebb épület sima, bézs kőből, zöldes üvegablakokkal. Napsütötte, kanyargós sétautak kötik össze őket, amelyeket az egyik oldalon virágok, a másikon színben harmonizáló szekrények szegélyeznek. Az ebédlőből még az óceánra is rálátni! Inkább látszik üdülőhelynek, mint középiskolának, de Newport Beachen minden olyan fényes, csillogó meg új (még az emberek is!), hogy néha az ember úgy érzi, véletlenségből Stepfordba költözött.

Kimegyek a nagy atlétikapályára a tornaterem mögé, ahol pár srác rója a köröket a futósávban. És ahogy állok, és figyelem, amint befordulnak a kanyarban, egy nagyszabású „mozgás, sebesség és dicsőség” téma elkészítését fontolgatom. De mivel nem igazán érdekel a sport, nem hiszem, hogy sokáig lekötné.

A vállamnak támasztom a fényképezőgépet, és próbálok kitalálni valami kreatívot, amikor észreveszem, hogy csupán néhány méternyire tőlem Kristi és a barátnői ülnek a gyepen. Abbahagyják, amit csináltak (a körömágyuk vizsgálgatását és a pletykálást), és engem bámulnak.

Most először látom Kristit a pomponlányszerelése nélkül, de kétségtelen, hogy ő az. Ugyanolyan megkötös fehér plüss-sortot visel, amit anya, ezüst Nike cipőt és egy sirályt ábrázoló pólót, amelyen a „Sea Crest Középiskola” felirat áll (amit tesiórán kell hordanunk). Hosszú, sötét haja két copfba van fonva. A két barátnője olyan, mint-ha a klónjai lennének, csak az első helyre pályázó csicskájának barna

szeme és két copfba font vörös haja van, a második helyre szorulónak pedig hosszú, barna haja, erős szőke melírcsikokkal. A szemét nem látom, mert hatalmas, fekete Versace napszemüveg takarja.

Ekkor hirtelen összehajolnak, és széles műmosollyal integetnek. És ez nagyon fura. És gőzöm sincs, hogy mit kéne tenni. Úgyhogy csak állok, és egyet visszaintek.

Aztán Kristi megszólal:

– Hé, Brazil! Fényképezz már!

Brazil? Jaj, de cuki. Aztán rádöbbenek, hogy nekem pózolnak. De nekem nem igazán akaródnak lefényképezni őket. De azt is tudom, hogy ha ezt kimondanám, a következő két évre kiutálnának (ha ez még eddig nem történt meg).

Inkább úgy teszek, mintha fényképeznék.

Aztán azt mondom:

– Kösz.

De amikor megfordulok, hogy elmenjek, Kristi utánam szól:

– Nem hallottam, hogy kattant volna. Jobb, ha csinálsz még egyet.

Mire én:

– Ó, tényleg? – Aztán alaposan szemügyre veszem a fényképezőgépet minden lehetséges szögből, mintha hibát keresnék.

Aztán Kristi összeszorított foggal, alig mozduló szájjal így szól:

– Csak csinálj még egyet, mielőtt szétreped az arcom a mosolygástól.

Úgyhogy csinállok.

És ezúttal, amikor lenyomom az exponálógombot, az kattan, és abban a másodpercben, hogy kész, a lány ilyet szól:

– Le kell csekkolnom, mielőtt bármire felhasználsz.

Mintha az *Enquirer* tudósítója lennék, ő meg Jennifer Aniston. De nem mondok semmit. Csak bólintok, és elszétálok.

Az ebéd határozottan a nap legijesztőbb része. Harmincöt percnyi szörnyűséges pokol egy új lánynak. És bár úgy kezdtem a napot, hogy azt hittem, van két új barátom, ebben már nem vagyok olyan biztos.

Mire visszaérek a terembe, Mason és Jas már elmentek, és fogalmam sincs, hol találhatnám meg őket. Visszaadom hát a kilépőkártyát arra számítva, hogy Tate tanárnő őrjöng majd, amiért egész órán odakint voltam, de ő csak mosolyog.

És mivel tegnap kilógtam az iskolából, az ebédelés szokásrendjét illetően is elbizonytalanodom, de egy biztos, hogy van olyan, mert minden iskolában van. Például nem mehetsz csak úgy oda egy asztalhoz, hogy leülj, mivel mindenki olyan szépen elkülönülő klikkekbe rendeződik, nem gondolhatod komolyan, hogy szívesen látnának.

Nem beszélve arról, hogy anya mára készített nekem ebédet, és gőzöm sincs róla, hogy ez ciki-e, vagy nem. Merthogy milyen gázos lenne leülni egy rossz asztalhoz, és elővenni a szendvicset, amit anya a gondosan manikűrözött, napbarnított kacsójával készített, miközben mindenki más a kajaautomatából eszik. Paranoiásnak tűnhetek, de ezek azok a kis pillanatok, amelyek alapján örökre beskatulyáznak.

Nem szokásom ilyesmiken aggódni, mert a régi sulimban csak én voltam, Paige meg Hud (tudom, ezt már tudod, de légy szíves, kövess le), és nem különösen izgattuk magunkat azon, hogy mit gondolnak mások. Szerintem mondhatjuk, hogy stréberek voltunk, de nem számított. De most, hogy csak én vagyok, beismerem, hogy számít.

De éhes is vagyok.

És mekkora hülyeség lenne nem megenni az ebédemet, amikor éhes vagyok? Úgyhogy kiviszem a zacskót a szekrényemből, és úgy okoskodok, hogy leülök egy árnyékos helyre az ebédlőasztalok közepébe, így anélkül figyelhetem a történéseket, hogy különösebben szem előtt lennék. És ahogy oda átsétálok, hallom:

– Hé, Rio!

Megfordulva Jast látom, int nekem. Így persze azonnal irányt váltok. Miközben felé tartok, ő egyenesen rám néz, amitől tiszta ideg leszek, így egy pillanatra felnézek a fejünk fölött függő transzparensre, amelyen türkizkék és zöld betűkkel ez áll:

Téli Bál!
Szombaton!
Ne hagyj ki!

És amikor Jas elé érek, ő azt kérdi:

– Szereted a filmeket?

Te, jó ég! Randira hív! Tudtam! A szívem mélyén *tudtam*, hogy nem Masonnel jár.

Így felelek:

– Öhm, aha. *Nagyon szeretem* a filmeket! – Eközben fejben életem legjobb (oké, legelső) randijára készülődöm.

– Jó – feleli mosolyogva, és könnyeden átöleli a vállamat, ahogy a folyosón sétálunk. Én tök laza vagyok, mintha teljesen megszokott dolog lenne, hogy őrrjítő illatú, jó srácok randira hívnak.

És amikor elérünk a folyosó végére, kinyitja a terem ajtaját, és így szól:

– Filmklubos találkozókat tartunk, és több tagra van szükségünk. Érdekel a dolog? – Néz rám válaszra várva.

– Persze – nyávogom az ebédes zacskómat markolászva, és követem egy terembe, ahol öt másik ember ül, akik *igazán szeretik* a filmeket.

Nem tudom, hogy csináltam, de sikerült megúsznom a nap hátralévő részét (beleértve az órák utáni elzárást is) anélkül, hogy

valami nagy marhaságot csináltam volna. De ez leginkább azért sikerült, mert nagyon csendben voltam, és nem néztem Jasre.

Úgyhogy miközben lementem a parkolóba, ahol anya kellett volna, hogy várjon rám, bekapcsoltam a mobilomat. Épp időben, hogy meghallgassam az üzenetét, hogy késik, és hogy a) megvárhatom *vagy* b) hívhatok egy taxit.

Taxit? Most viccel? Newport Beachen nincs is taxi. Mert az alapján, amennyit láttam a helyből, nem is élhetsz itt, ha nincs egy Mercedesed, Jaguarod vagy egy terepjáród. Úgy döntök, várok, és leülök a járdaszegélyre. Amikor épp felhívnam anyát, hogy szóljak neki, Kristi lép hozzám.

– Hé, Brazil! – áll meg előttem egyik kezében egy Louis Vuitton táskával, a másikkal pedig a szemét árnyékolva, hogy ne kelljen elmozdítania a gondosan a hajába illesztett Chanel napszemüveget.

– Khm, nem Brazil, hanem Rio – felelem, megszakítva a tárcsázást.

– Miért vagy még itt? – kérdezi az órájára, aztán ismét rám nézve.

– Elzárást kaptam – mondom neki, habár semmi köze hozzá.

Felhúzza az egyik szemöldökét, és végigmér.

– És most mit csinálsz?

– Anyámat várom. Késik.

– Nincs kocsid? – kérdezi elkerekedett szemmel, mint aki épp valami nagyon botrányszagú dologról szerzett tudomást.

– Nincs – vonom meg a vállam. – Még nincs jogsim.

– Viccelsz – ezt állítja, nem is kérdi.

Én pedig összeszorítom a számat, és az előzőnél egy kicsivel lendületesebb vállrándítást produkálok.

– Te jó ég! Ezt totál meg kell oldanunk.

Nekünk? – gondolom. De ettől még nem szólok semmit.

– Gyere, elviszlek!

– Nem, semmi gáz – válaszolok. – Jön majd. – De legbelül azon filózok, hogy tényleg így lesz-e.

– Gyere! – követelőzik a kulcsát csörgetve.

Egy pillanatig tétovázok. Aztán felállok, és követem. De nem azért, mert ő olyan erőszakos, hanem azért, mert az anyám annyira megbízhatatlan.

– Szóval, hol laksz? – kérdezi, miközben beindítja az ezüst Mercedes kabrió motorját.

– A Playa del Solon. Ez a te kocsid? – Merthogy lehalok, hogy egy középiskolás ilyet vezet.

– Csak szeretném. Anyámé. Az enyém egy TT-kabrió, de épp alakítanak rajta – feleli, és kihajt a parkolóból. – Én a közelben lakom, a Vista del Maron. – Rám néz, és nem kifejezetten barátságosan, de nem is teljesen rosszindulatúan mosolyog rám.

– Ó, azt hiszem, Jas is abban az utcában lakik – mondom, mert próbálok beszélgetni, és *nem* azért, hogy kimondhassam a nevét.

– Jasper Klein? Ismered? – kérdezi Kristi összehúzott szemmel.

– Öhm, aha – felelem. Kinézek az ablakon, mert kényelmetlenül érzem magam Kristi miatt.

– Honnan ismered?

– Együtt járunk rajzra. – Visszafordulok, és nézem az utat helyette, mivel ő még mindig engem figyel.

– Honnan tudod, hol lakik? Voltál náluk?

– Csak egyszer. – *Istenkém, mit faggat?*

– Ó, akkor biztosan láttad a mi házunkat, mert pont szemközt lakunk. – Ragyogóan rám mosolyog, de a mosolyában van valami.

Én meg csak vállat vonok.

– Akkor együtt mentek a Téli Bálra? – kérdezi.

– Mi? Jas és én? Nem hiszem. Illetve nem, biztosan nem. – *Na, ez most jól ment.* – Miért, te méész?

– Naná! Persze hogy megyek. – Vág egy arcot, és megrázza a fejét.

Én meg csak nézek kifelé az ablakon, mert tényleg nem tudom, mi mást tehetnék, és azon kezdek el gondolkodni, hogy vajon azért visz-e haza, hogy információt szerezzen rólam, amit később felhasználhat ellenem. Én tényleg nem akarok paranoiásnak tűnni, de most komolyan, egy tökéletes, menő csaj miért akarna velem lógni? Mintha az egyik pillanatban kedves lenne hozzám, a következőben meg kigúnyolna, amiért a bárról kérdeztem. Kezdem úgy érezni, hogy belecsöppentem egy olyan játékba, amelynek nem ismerem a szabályait.

Amikor végre befordulunk az utcánkba, olyan boldog vagyok, hogy az otthonomnak nevezhetem a helyet, mint még soha.

– Az lesz az, ott a végén – mutatok a házunkra, aztán gyorsan levezsem a pulóveremet, és begyűröm a hátizsákomba.

– Ott laksz? Hű, az a ház király. Apukád mit csinál?

– Ügyvéd – felelem, miközben összeszedem a könyveimet. Alig várom, hogy kijussak a kocsiból.

– Komoly? – Újból a házra néz, mintha próbálná felbecsülni az értékét.

– Oké, hát köszi – szólok, és kiszállok a Mercedesből, éppen akkor, amikor anya beáll a kocsifelhajtónkra. Sirály.

– Rio, felhívhattál volna. Elmentem egészen az iskoláig. – Nekem szónokol, de Kristit méregeti.

– Bocsánat – mondom a két luxuskocsi közé szorulva.

– Ő az anyukád? – súgja Kristi. Lesi, ahogy anya kiszáll a Jaguarból.

– Aha. Anya, ő Kristi. Kristi, az anyukám. – Figyelem, ahogy majdnem ugyanolyan, tökéletes fogvillantós mosolyt váltanak, aztán így folytatom: – Oké, akkor legközelebb.

– Nagyon ismerős nekem – mondja Kristi.

De ezt már meg sem hallom. Csak búcsút intek, és bemegyek.

* * *

Természetesen abban a pillanatban, amint belépek az ajtón, anya (élénk hangján) így szól:

– Nagyon kedvesnek tűnik! – Aztán megerősítést várva néz rám.

– Igen? Miből gondolod? A Mercedesből?

– Az egyik barátnőd? – folytatja, figyelmen kívül hagyva a megjegyzésemet.

– Nem mondanám.

– Hát, biztosan kedvel, különben miért hozott volna haza? – kérdezi reménykedve.

– Megfogtál. – Felmegyek az emeletre.

– Mi a vezetékneve? – Anya mögöttem jön.

Jesszusom, ezt nem hiszem el. Mióta vagyunk itt? Egy hete? És ő máris megismerte a helyi ki kicsodát.

– Azt hiszem, Wood – felelem, és bemegyek a szobámba. Ledobom a sarokba a könyveimet, mivel *még mindig* nincs bútorom, ami egyébként kezd elég unalmas lenni.

– Wood. Wood – mondja a falra hunyorítva. – Azt hiszem, van egy Wood a yogalates-csoportomban.

– Ezt nem kétlem. – Bekapcsolom a laptopomat, és kényelembe helyezem magam a padlón.

– Rio, ugye nem Paige-dzsel és Huddal e-mailezel? – kérdezi helytelenítve, fölém magasodva.

– Nem – hazudom. – Csinálom a házit.

– Jó. Mert most már *itt* élünk, és igazán ideje pár barátot szerezned az új iskoládban. Kristi tényleg kedvesnek látszik, és azt hiszem, adnod kellene neki egy esélyt.

– Kérlek, anya, csinálhatnám a házimat? – mutatok a számítógépre.

– Hogyne – feleli mosolyogva. – Szólok, ha kész a vacsora.

És abban a pillanatban, ahogy kiteszi a lábát, üzenetet küldök Paige-nek.

ALYSON NOËL

Lúzerek és báلكirálynők

Stréberek, kockák, partiarok, sportörültek – te hová illesz a sorban?

Új lánynak lenni kemény dolog – kérdezd csak meg Rio Jonest! A New York-i jövevénynek fogalma sincs, hogyan illeszkedjen be a puccos, új magániskolába Dél-Kaliforniában. Ráadásul elkésert, túlóltözött, és egy Duran Duran-számról kapta a nevét, ez pedig nem könnyíti meg számára az első napot.

Aztán megismerkedik Kristivel. A lány gyönyörű, gazdag, és pomponlány.

A Newport Beach Középiskola méhkirálynője nem barátkozik akárkivel, ezért Rio boldog, amikor beveszik az iskola legexkluzívabb, legnépszerűbb lánybandájába. Természetesen – mint minden klikknek – Kristinek és barátnőinek is vannak szabályaik:

Mindig mosolyogj (még ha nem is gondolod komolyan), mindig öltözz csinosan (és sose vedd fel kétszer ugyanazt), és mindig flörtölj (de csak sportolókkal, felsősökkel és gazdag fősulis srácokkal).

Rio eleinte nagyon jól érzi magát, de ahogy egyre jobban elmerül ebben a bennfentes társaságban, rájön, hogy van még egy szabály, amelyet új barátnői elfelejtettek megemlíteni:

Ne bosszantsd fel Kristit...

„Szókimondó, megalkuvást nem ismerő, pompásan megírt – fantasztikus utazás a tizenévesek világába olyan szerző tollából, aki tényleg érti a dolgát.”

KEVIN BROOKS, a *Martyn Pig*, a *Lucas*, a *Kissing the Rain* és a *Candy* szerzője

„Remek, ellenállhatatlan szórakozás. Csak egy nyugágy hiányzik hozzá, vízpart meg egy hideg ital.”

DEB CALETTI, a *Honey*, *Baby*, *Sweetheart* szerzője

Ne tupírozz! Ne vacakolj! Be fog jönni.:)

Tizennégy éves kortól ajánljuk!

2 499 Ft

Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – p•ont neked

beránt